

Plastika

Omdlela jsem v koupelně a rozrazila jsem si horní víčko na pravém oku. Lada měla na obličejí hvězdičku, já mám zase jizvičku. Čekám na den, kdy s piercingem a kérkou i moje stigma bude módním hitem. Já si počkám. Možná se i dočkám.

Když je člověku téměř šedesát let, padá už jen dopředu. Někde jsem slyšela, že „i pád na držku znamená posun vpřed“! V mém případě to bylo ale sebezmrzačení. Posun vpřed mi vždy přinášel pád opačným směrem...

Asi měsíc po úrazu jsem šla k obvodní lékařce. Slušivé oblečení, čerstvý účes a decentní make up mi při pohledu do zrcadla připomněly vtip: „Z okna mrakodrapu vypadne žena, a jak padá dolů, u každého poschodí, které mine, si říká – zatím to ještě jde, zatím to ještě jde, zatím to ještě jde...“

Při vstupu do ordinace mne paní doktorka přivítala: „Vy jste po nějaké plastické operaci?“

„Níjé!“ zatahla som jak na gajdy a vyprsila som sa.

No prosím, i paní doktorka si všimla, jak na svůj věk ještě dobře vypadám!

„A co to máte za jizvu nad okem?“ pátrala dál lékařka. To mne tedy dorazila! Zbledla jsem a čelist mi obličej protáhla o tři centimetry dolů. „Tak tuhle plastickou operaci

jsem si udělala já sama!“ vysvětlila jsem příčinu zjizveného obličeje.

Přitom jsem si uvědomila, že nejsem *kočka, ale kvočka!* Asi si to dám zarámovat. A taky by mi bodl botox, abych komplimenty a debakly přijímala s nehybným výrazem hráče pokeru!

Neva! Ještě mám devizu v postavě.

I když vyhubnu na čtyřicet šest kilo, moje ženské atributy, na kterých rády spočívají manželovy ruce i pohled, si stále zachovávají plný tvar, takže „kosti ve mně nechraští“. A když se moje tělesná hmotnost vyšplhá na šedesát čtyři kilo, tak i obvod mého pasu – asi ze solidarity – se zasekne na šedesáti čtyřech centimetrech. Moje postava prostě není „*ani sem, ani tam*“.

Ženské postavy v naší rodině jsou „hrušky“ a hodnotíme je takhle:

Velkolepá hruška: „*Pre Boha! Ty máš ale veľkú riť!*“

Standardní hruštička: Nehodnotíme, nekomentujeme, ignorujeme. Kritizujeme její šaty, boty, účes...

Nedávno jsem se nad sebou zamyslela: „Asi bych mohla na léto tak dvě–tři kilíčka shodit, co myslíš?“ žádala jsem odborný posudek od manžela. „To chce dvě věci: Nepřejídat se a pohyb!“ radil mi choť.

„Fajn, začnu nejdřív pohybem,“ souhlasila jsem a o zlomkrk běžela do lednice „tankovat“.

Můj manžel je propagátorem zdravé výživy a sám se striktně řídí jejími zásadami. Při pohledu na talíř v mých rukou nesouhlasně kroutil hlavou. „Kapitáne, kam s tou lodí? Ty nevíš, že sladkosti jsou jed? Jsi ne-po-u-či-tel-ná! Nejlepší a nejzdravější je ovoce a zelenina. Proč si nevezmeš raději banán, jablíčko nebo nektarinku?“ doporučil mi „tutti frutti“ studovaný výchovný poradce. Asi v obavě, abych jednou nezačala expandovat do rozměrů keporakaka.

„Tak dost! Já jsem skromná. Nemusím mít to nejlepší a nejzdravější. Nemaluj mi to lákavě jak Giuseppe Arcimboldo. Víím, jak sladká je meruňka či broskev utrhnutá přímo ze stromu, jaké voňavé jsou zralé jahody a jak teče šťáva po bradě z máslové hrušky. A víím, jak chutnají bílé a černé moruše. Vzpomínám si, že něco takového kdysi existovalo. Pokud tím ‚zdravé ovoce a zelenina‘ máš na mysli to, co dnes kupuješ v supermarketu, dozrálé pod žárovkou, ochucené chemikáliemi, nabalzamované formalinem, tak s takovou agitací jdi do kelu! Když banány a třešně, tak v čokoládě, maliny v panna cottě, jahody se šlehačkou... Vždyť ono se to navzájem vykompenzuje!“

„A vůbec! Moje tělo si řekne, co potřebuje a co chce!“ uzavřela jsem svoji filipiku a v duchu jsem se zlomyslně smála: „*Pekne som ti to natrela. Zase som múdrejšia než ty!*“ Pak nastalo ticho. S manželem jsme na sebe upřeně hleděli. Pohledy jsme si porozuměli, očima jsme si to pověděli.

„Myslíš?“ zeptal se manžel.

„Stopro!“ přikývla jsem.

Na to můj choť vstal, vzal mne něžně za ruku a odvedl si mne. Ne však do kostela k oltáři, jako před dvaceti pěti lety, ale do kuchyně k ledničce. Tam na mne čekala zmrzlina a na něho kalorická bomba jak dvanáct kostek cukru, zvaná – pivo!

Jistě víte, že každá polovina lidského těla je jiná. Kdybyste si sestavili zrcadlově obě levé a pak obě pravé poloviny obličej, tak byste se nepoznali a *pocikali* smíchy.

Já mám jedno ouško trochu odstávající. Ne že by připomínalo uši krále Midase. Jen tak decentně budím dojem, že chce zachytit vše, kde se co šustne. Na rozdíl ode mne...

Nedávno jsem se svou milovanou polovičkou pátrala na internetu, zdali tam najdu seznam toho, co ještě neznám... Seděli jsme oba za svými psacími stolky. Já u svého (?) počítače a on za svým (!) notebookem. Najednou můj choť pobaveně zvolal: „Víš o tom, že se prodává lepidlo na uši? Kdyby raději někdo vymyslel lepidlo na – to – uprostřed těch uší!“

Moje plachťákové ouško dělalo, že přeslechlo manželovu ironii a zavětrilo svoji šanci: „Heuréka!“

Takže v kostce:

Objednala jsem,

koupila jsem,

vyzkoušela jsem.

No čo vám mám hovoriť - nemalo to chybu!

A kdybyste měli zájem... Vždyť nakonec uznejte, který plastický chirurg – kromě mne – by vám udělal modelaci chlopňáčků za jednu minutu a za jedno sto korun českých?

Jsem matka tří dospělých dětí a na ramena mi klepe šedesátka. Míry mé postavy jsou 94–64–94. Na „stařenku“ dobrý, ne? A to všechno bez zásahu:

- a. fitnessového trenéra – jsem přesvědčena, že kdo sportuje, postavu si deformuje!
- b. výživového poradce – radí mi manžel a mamička. *Ďalšieho mudrca nemusím! Ďakujem, neprosím.*
- c. plastického chirurga – *v tomto smere „step by step“ sama získavam skúsenosť a prax - viečko, uško...*

Otazník visí nad mírami mého IQ...